

Pleidooi voor verantwoordelijkheid

Ro Theater - Het begint vandaag

door [Moon Saris](#)

fotografie: Bas Czerwinski

11 december 2007

Jef Van Gestel is boos. En wel zo boos dat hij de noodzaak voelde van zijn pad van kleinmenselijke portretjes af te wijken en eens direct een actueel thema aan te kaarten. Dat deed hij op zich in zijn vorige, Zo is mijn hand een pistool, ook al een beetje. Maar dat stuk over de invloed van games en film op de jeugd bleef nog voortdurend speels. En hoewel zijn gebruikelijke kleine-en-fijne, absurde, humoristische hand ook in zijn laatste nog goed te herkennen is, dringt de dagelijkse realiteit in Het begint vandaag langzaam maar zeker heftig en pijnlijk door.

De jonge Vlaamse theatermaker-regisseur maakte deze voorstelling voor het Ro Theater, en daar is ze alleen deze week te zien. Vooralsnog. Ik pleit voor een lange tour langs meesters en juffen, mensen van diensten voor sociale dingen, minsters-inspecteurs-ambtenaren, mama's met lange jassen en blauwe oogschaduw, enzovoort - zoals Van Gestel zelf ze treffend typeert.

En wat krijgen die dan te zien? Een door absurde intermezzo's onderbroken megapoppenkast die het verdrietige verhaal vertelt van een verloren meisje en de mensen om haar heen die haar niet kunnen redden, ook al proberen sommigen het wel. Met als alleszeggende scène de betrokken meester Lukas die verscheurd wordt door verantwoordelijkheden en verplichtingen. Aan de ene kant pratend met de wanhopige moeder van meisje Leonie die met haar laatste sprankje hoop naar hem toe is gekomen. En aan de andere kant stevig gesommeerd door te gaan met de dingen die vandaag ook nog allemaal moeten gebeuren. Zo maar mensen in zo maar een dorp, klein en dichtbij en daardoor juist universeel.

Etalagepopje

Een gruwelijk relaas, dat zonder twijfel iedereen die ernaar kijkt recht in zijn hart treft. Maar die gekke Van Gestel krijgt het met zijn grote gevoel voor vorm toch voor elkaar het draaglijk te maken, sterker: het tot een genoeglijke theateravond te maken waarin zelfs flink te lachen valt. Met een mooi en nuttig schoolborddecor van Lidwien van Kempen, dat zowel podium als coulissen is. Alleen het beeldscherm erin wordt niet altijd even zinvol gebruikt, al is het voor de laatste scène erop beslist een noodzakelijk ding. Met de benen van een etalagepopje als hoofdrolspeelster. Met in al zijn mafheid zeer raak spel van een An Hackselmans op dreef en haar ook uitstekende medespelers

Jacqueline Blom en Nasrdin Dchar in diverse zotte rollen en Lukas Smolders als de groothartige, wat onbeholpen meester Lukas. Met tussen de hilarische, fragmentarische scènes door meer dan ooit in Van Gestels werk het serieuze, stilmakende van de grote boze buitenwereld.

Niemand krijgt in deze voorstelling de schuld. Wel dringt vast en zeker bij iedereen het gevoel door dat hij wordt opgeroepen zijn verantwoordelijkheid te nemen voor de verwaarloosde kinderen van onze maatschappij. Van Gestel laat zien dat je groots, volwassen theater kunt maken door dicht bij het kind in jezelf te blijven. De noodzaak doet hem en zijn werk goed, al mag ik als liefhebber van zijn eerdere werk hopen dat hij naast 'actuele thema's op zijn manier' ook van die fijne, kleine portretjes als Chocorammekes met boto blijft maken.

Kijk [hier](#) voor meer informatie over de voorstelling.

